

[Christmas Møller.]

gør, hvad de kan, for at lukke af baade for Varer og for Mennesker. Vi ser det i de Forenede Stater; som har Arbejdsløshedstal, der løber op i Millioner, og i England og Tyskland, som fører en saa forskellig Toldpolitik, er Forholdet det samme.

Fra konservativ Side har man, som bekendt, gennem lang Tid haft sin Opmærksomhed henvendt herpaa. Vi rejste allerede i 1927 Spørgsmaalet om en smidigere Handelspolitik, og vi har altid stillet os paa det Standpunkt, at det var Statsmagtens Op-gave at komme Erhverv, som var i Trang, til Hjælp. Man har fra anden Side villet gøre denne Politik til en Toldpolitik ud over alle Grænser, til en højprotektionistisk Politik, og man har endvidere sagt, at dette var en økonomisk Politik, som i særlig Grad var vendt mod Landbruget. Alle disse Paastande er fuldkommen urigtige, for os er hverken Frihandel eller Beskyttelse Dogmer, men for os er det saaledes, at vi i vor Handelspolitik maa tage afgørende Hensyn til den Politik, som føres i andre Lande.

Vi erkender særdeles gerne, at Frihandel er det bedste, vel at mærke i det Øjeblik andre Lande ogsaa vil føre Frihandelspolitik, og vi er ikke ængstelige for, at vi med den Dygtighed, der raader indenfor dansk Erhvervsliv, saavel hos Driftsledere som hos Arbejdere, ikke skal have Mulighed for at staa os i en Konkurrence paa lige Fod. Vi kan jo ogsaa pege paa, at saaledes som vor Toldgivning har været gennem Aarene, hvor Stillingen har været den, at der i begge Rigsdagens Ting nu i over 16 Aar har været et overvældende frihandelsvenligt Flertal, er Forholdet dette, at man fra de regerende Partiers Side gennem hele denne Periode i Virkeligheden intet alvorligt Forsøg har gjort paa at forlade den Beskyttelse, som Toldloven af 1908, ændret som den blev i 1924, paa en Række Omraader har.

Der kan ogsaa være Grund til at pege paa, at det ærede Medlem Hr. Himmelstrup, da vi gennemførte Sukkerordningen, og man fra Venstres Side skulde udtale sig herom, i Sommeren 1930 efter Referat i „Østsjællands Folkeblad“ udtalte følgende, som jeg beder om Tilladelse til at citere, ligesom jeg beder om Tilladelse til at fremkomme med enkelte andre Citater.

„Venstre kan gaa med til at nedsætte Afgiften paa indenlandsk Raasukker eller forhøje Raasukkertolden en Smule, paa begge Maader kan man hjælpe Sukkerroedyrkerne, men Socialdemokratiet“... her kommer nogle politiske Bemærkninger,

som ingen Interesse har. Efter dette Citat kan man da se, at det ærede Medlem Hr. Himmelstrup altsaa aldeles ikke er bange for at vandre Toldens Vej.

Paa Grundlag af den Samhandel, der er mellem Danmark og andre Lande, hvor det gennem en Række Aar har været saaledes, at vi har solgt for overmaade faa Millioner Kroner Varer til de Forenede Stater og købt for 250 Mill. Kr., at vi har solgt til England for 900 Mill. Kr. Varer, men kun købt for 250 Mill. Kr., og hvor Tallene for vor Handel med Tyskland har været i vor Disfavør henholdsvis for Salg og Køb: godt 300 Millioner og ca. 600 Millioner, har vi rejst Spørgsmaalet, om vort Lands Handelspolitik nu ogsaa var den rigtige.

Traktatkommissionen behandlede, som bekendt, dette Spørgsmaal gennem hele to Aar og afgav en omfangsrig Betænkning. Fra alle Sider indenfor Traktatkommissionen stillede man sig paa det Standpunkt, at vi skulde bevare det nuværende Mestbegunstigelses-System, og Traktatkommissionen konkluderede derhen: Kommissionen mener saaledes ikke at kunne tilraade en Overgang til et Dobbelttarif-System, men Kommissionen mener det

„paakrævet at fremhæve, at Danmark derved i fuldt Maal bevarer alle de af Toldautonomien følgende Fordele i Retning af Forhøjelse eller Nedsættelse af Toldsatser ogsaa i Forhandlingsøjemed ud fra en saglig og politisk Vurdering af Nødvendigheden eller Hensigtsmæssigheden af at anvende saadanne Midler i det paagældende Tilfælde“.

Her siger Traktatkommissionen — ikke et Mindretal eller et Flertal, men hele Traktatkommissionen enstemmigt, og de ærede Medlemmer Hr. Pinstrup og Hr. Himmelstrup siger det samme —, at det, det gælder om, er, at Danmark bevarer sin Toldautonomi, hvilket jo nok tør siges ikke at være meget i Overensstemmelse med den Stilling, de tre Partier indtager til Toldvaabenhvilekonventionen. Fra et Mindretal, som altsaa ogsaa holdt paa Mestbegunstigelsessystemet, udtaltes det, at man skulde have Forhandlingstoldsatser, og fremhævedes det, at medens vi i den danske Toldlov kun har 364 Løbenumre, er der i Norges 878, i Sveriges 1 325, i Tysklands 2 300 og i Frankrigs 7 028. Siden Traktatkommissionen i For-aaret afgav sin Betænkning, er der jo rettet en Række overmaade stærke Angreb paa Mestbegunstigelsessystemet; og det er fra alle Sider indenfor dansk Politik erkendt, at den Kontingenteringspolitik, som Tyskland